

ע"פ 24749/10/14 - נאיף בשיר, חוסיין בשיר נגד יהודה מרמור, הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 מרץ 2015

ע"פ 24749-10-14 בשיר ואח' נ' מרמור ואח'

בפני כב' השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כב' השופטת יפעת שיטרית

כב' השופט סאאב דבור

המערערים

1. נאיף בשיר

2. חוסיין בשיר

נגד

המשיבים

1. יהודה מרמור

2. הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים

נוכחים: המערערים בעצמם, ע"י ב"כ עו"ד א. מרג'ייה.

בשם המשיב מס' 1 עו"ד עמר.

בשם המשיבה 2 עורכי הדין הודיה יצחק ואור גבאי.

פסק דין

השופטת אסתר הלמן, אב"ד:

1. זהו ערעור על החלטה לפי פקודת ביזיון בית המשפט, לכופף על המערערים ביצוען של החלטות שניתנו במסגרת בקשות למתן סעד זמני בתובענה המתנהלת כנגדם, באמצעות קנס.

הרקע:

2. המשיב מס' 1, מר יהודה מרמור, (להלן: "מרמור"), הגיש תביעה (ת"א 15070-03-09) לסילוק יד ולמתן צו מניעה קבוע, כנגד המערערים, נאיף ובשיר חוסיין (להלן: "המערערים"). המחלוקת עליה נסובה התובענה נוגעת לשטחי רעיה באזור שמורת הטבע "מצפה אילות" (להלן: "השמורה").

3. בכתב התביעה טען מרמור, כי בהתאם להסכם עם מנהל מקרקעי ישראל, הוא קיבל הרשאה לרעות בשטחים מושא המחלוקת ולמרות זאת המערערים פולשים אליהם, משתמשים בשטחי המרעה, כשהם מחבלים בגדרות ומשחררים את הבקר שלהם לרעות בתחום שטח המרעה שלו, תוך גרימת נזק לעדר

שבבעלותו. במהלך ניהול ההליך ניתנו לבקשת מרמור צווי מניעה זמניים, שאסרו על המערערים לרעות בשטחי המרעה ושהיקפם השתנה מעת לעת.

4. ביום 25.3.09 ניתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד, שאסר על המערערים לרעות בשטחי המרעה שהוקצו למרמור, על פי הסכמים עם מנהל מקרקעי ישראל. לאחר דיון במעמד הצדדים, שהתקיים ביום 07/04/09, צמצם בית המשפט קמא (כב' השופטת ר. נדאף), את היקף השטח האסור וקבע כי למען האיזון ונוכח טיעוני המערערים, הם רשאים להמשיך לרעות את עדר הבקר שלהם בשטח שברדיוס 200 דונם, סביב המעיין באזור אילות או מצפה אילות. בית המשפט קמא קבע ישיבת המשך, אליה הורה לזמן את נציגי מנהל מקרקעי ישראל, קק"ל ומשרד החקלאות.

5. נוכח החלטה זו הגישה הרשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים **(להלן: "הרשות")**, בקשה להציג בפני בית המשפט את התייחסותה להחלטה, בהתחשב בכך שהשטח שהוקצה במסגרת ההחלטה לרעיה על ידי המערערים מצוי בתוך שמורת טבע.

6. בישיבה שהתקיימה ביום 18/01/10, אליה זומן, על פי החלטת בית המשפט גם נציג הרשות, נחקרו התובע - מרמור, ונציג הרשות. בעקבות דיון זה ניתנה ביום 04/02/10 החלטה, שעניינה, לפי המתואר בה, בקשת הרשות לבטל את ההחלטה מיום 07/04/09 (שהתירה למעשה למערערים לרעות בשטח השמורה).

7. בהחלטה מיום 04/02/10 נעתר בית המשפט לבקשת הרשות וקבע (בסעיף 14 להחלטה):

"בנסיבות אלו, משהוכח בפני כי השארת משפחת בשיר בשטח מצפה אילות מנוגדת לחוק ולתקנות, וכן משהוכח לכאורה כי השארתם שם תגרום נזק מהותי לשטח של שמורת הטבע, ומשהוכח בפני כי פסק האריסות אף הוא אינו מעניק למשפחת בשיר שום זכות לרעות בשמורת הטבע, אני מבטלת את החלטתי מיום 07.04.09 ככל שהיא נוגעת לשטח של שמורת הטבע, מצפה אילות, ואוסרת על המשיבים לרעות את עדרי הבקר שלהם באותו שטח" (ההדגשה לא במקור - א.ה.).

8. יוצא, שבית המשפט קמא, לא רק ביטל את החלטתו מיום 7.4.09, שהתירה למערערים לרעות בשטח המהווה שמורת טבע, אלא גם נתן צו המורה למערערים להימנע מלרעות שם את עדריהם.

9. במישור היחסים בין המערערים ומרמור, ניתנו, כאמור, מספר החלטות הנוגעות לשטחים בהם נאסר על המערערים לרעות. הרלבנטית לענייננו היא ההחלטה האחרונה מיום 14/03/13 שאישרה הסכמות שהושגו בין הצדדים, בנוגע להיקף צו המניעה הזמני. הסכמות אלה גובשו בהודעות הצדדים לבית המשפט כמפורט להלן:

א. בדיון שהתקיים ביום 29.1.13 במסגרת בקשה שהגיש מרמור לאכוף על המערערים קיום צו המניעה הזמני, שהופר על ידם, הושגה בין הצדדים הסכמה באשר לשטחים, בהם יאסר המרעה על ידי המערערים, וזאת על פי מפה שהוגשה לבית המשפט וסומנה מ/1.

מפאת חשיבותם של הדברים אביא את נוסח ההסכמה כלשונה:

"ב"כ הצדדים: אנו מסכימים כי השטח המסומן בקו צהוב מקווקו במפה שאנו מגישים לבימ"ש ואשר מסומנת מ/1 היא שטח המרעה של המשיבים עד להכרעה בתביעה הנדונה, המשיבים מתחייבים לגדר על חשבונם את הגבולות החיצוניים של אותה חלקה מסומנת ככל שלא קיימים גדרות באותו קו הגבול. ככל שתהיה פלישה מטעם המשיבים מעבר לקו הגבול הצהוב המסומן, או פריצה של הגדרות או כניסה של בקר של המשיבים מתוך החלקה של המשיבים לתוך החלקה של המבקש מעבר לקו המסומן בצהוב, יחובו המשיבים בקנס משמעותי לפי החלטת בית המשפט על כל הפרה עתידית. אנו מסמנים במפה בעט כחול את גבולות שמתחייבים המשיבים לגדר בחלק הצפוני מערבי של החלקה שבשימושם, ואשר גובלת את שטח המרעה של המבקש. ככל שקק"ל תדרוש שערים מיוחדים הם יורכבו על ידי המשיבים. הגדרות יוצבו ע"י המשיבים ועל חשבונם תוך 40 יום מהיום. ככל שתהיה הפרה עתידית יפנה המבקש בבקשה עם הראיות שלו".

הסכמה זו, שקיבלה תוקף של החלטה, קבעה מפורשות כי המערערים יקימו את הגדרות, על פי הסימונים במפה, על חשבונם, תוך פרק הזמן שהוקצב לכך ואף הוזהרו כי הפרה של החיובים תוביל להטלת קנס.

ב. ביום 26/02/13 הגישה ב"כ המערערים דאז, עוה"ד ש. אלמוזנינו זגורי, הודעה ובקשה לשינוי תנאי ההחלטה דלעיל. הבקשה הוכתרה במילים "בהסכמת התובעים", אך מאוחר יותר הובהר כי לא הייתה מוסכמת. להודעה צורפה המפה, שהוגשה עוד קודם לכן לבית המשפט, עם שינויים שהוגדרו כלא מהותיים. באת כוח המערערים הבהירה כי על המפה הוספו סימונים לשם הנוחות. במפה ובמלל שבתוכן ההודעה הוגדרו שטחי המרעה, תוך התייחסות לגדרות קיימים, במטרה לחסוך למערערים עלות הקמתם של חלק מן הגדרות, תוך הסתמכות על הגדרות הקיימים.

בהודעה הובהר, כי שינוי תנאי ההחלטה יותיר את הצורך לגדר, אך ורק את שטח CF (כפי סימונו במפה שצורפה), ויאפשר למערערים גישה למקור מים. בהודעה הובהר כי הכוונה היא למיכל המים, שאיננו מצוי בתוך שמורת הטבע.

ב"כ התובע הסכים למוצע, תוך הוספת תנאים שפורטו בתגובתו (מיום 12/03/13), לרבות התחייבות המערערים להשלים את בניית הגדר ביתר השטח, לא יאוחר מיום 31/03/13.

משהודיעה ב"כ המערערים על הסכמתה להערות התובע, אישר בית המשפט קמא את ההסדר שהושג בין הצדדים ונתן לו תוקף של החלטה. החלטה זו מהווה שינוי ומעדכנת את ההחלטה הקודמת שניתנה במעמד הצדדים, ובמסגרתה גובשו ההסכמות המאוחרות ביותר, באשר להיקף צו המניעה הזמני.

10. לבית המשפט קמא הוגשו שתי בקשות לפי פקודת ביזיון בית המשפט **(להלן: "הפקודה")**, בטענה להפרת הצווים:

א. ביום 06/01/14 הגישה הרשות בקשה לפי הפקודה, בטענה כי המערערים מפרים את הצווים האוסרים עליהם לרעות בשטחי השמורה.

ב. ביום 27/2/14 הגיש המשיב - מרמור, בקשה דומה, ביחס לשטחי המרעה המשמשים אותו, בטענה כי המערערים מפרים את הצו, לא פעלו להקמת הגדר ורועים בשטחים שנאסרו עליהם.

11. ביום 14/07/14 קיבל בית המשפט קמא (כב' השופט א. אבו אסעד), את הבקשות, לאחר ששוכנע כי המערערים מפרים את צווי בית המשפט, וחייב אותם לשלם קנס בסך 1,000 ₪ בגין כל יום שבו ימשיכו להפר את צווי המניעה הזמניים שניתנו בעניינם. בנוסף, חויבו המערערים לשאת בהוצאות המשיבים בסך כולל של 2,500 ₪. החלטה זו היא העומדת היום לערעור.

12. במסגרת הערעור תוקפים המערערים את ההחלטה, ומבקשים לבטלה בטענות שונות ורבות, אליהן נתייחס בהמשך.

במהלך שמיעת הערעור ונוכח טיעוני המערערים, הצענו לצדדים להגיע למתווה, שבמסגרתו יגיעו יחדיו לשטח, ויסמנו במשותף את גבולות המקרקעין, בהתאם להסכמה שקיבלה תוקף של החלטה, כל זאת במטרה לקדם את בניית הגדרות, על ידי המערערים, כפי שהתחייבו בעבר. הסכמה זו לא יצאה אל הפועל, ולפיכך השלימו הצדדים את טיעוניהם ובאנו לידי פסק דין זה.

דין והכרעה:

13. לאחר ששמענו את טיעוני ב"כ הצדדים ברוב קשב ועל פני שתי ישיבות, שוכנענו כי אין עילה לקבלת הערעור ודינו להידחות.

14. תכליתו של הליך לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט, הינה לאכוף צווים שיפוטיים באמצעות סנקציות צופות פני עתיד, מסוג קנס או מאסר. נוכח חומרת הפגיעה הצפויה מהטלת הסנקציות, נפסק כי השימוש בהליך זה צריך להיעשות בזהירות ובמשורה, ורק מקום בו אין דרך חמורה פחות המאפשרת השגת המטרה.

"למרות הזהירות והאיפוק בהפעלת מנגנון הביזיון על ידי בית המשפט, מיהותו של ההליך השיפוטי, חשיבותו וכבודו מחייבים קיום החלטות וצווים שיפוטיים" (רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט, פ"ד נט(4), 49 (14/12/2004)).

15. עוד נקבע, כי כאשר הצו השיפוטי איננו ברור וחד משמעי, לא ראוי לעשות שימוש בפקודה לשם אכיפתו (ראה בר"מ 4717/06 **אדם טבע ודין, אגודה ישראלית, להגנת הסביבה נ. עיריית קריית אתא** (06/08/06) ורע"א 6858/14 **צדוק נ. שיכון ופיתוח לישראל בע"מ**, (11/01/15)).

"פסק הדין או הצו שאת אכיפתו מבקשים צריך להיות ברור וחד משמעי. אין אוכפים מכוח פקודת הביזיון אלא צווים והחלטות שמוכנים ברור ושאינם מאפשרים יותר מפירוש אחד. צו שאינו ברור וחד משמעי אין רואים בהפרתו משום ביזיון בית משפט..." (רע"א 3888/04 שרבט שאוזכר לעיל).

16. בענייננו, הצווים שניתנו כנגד המערערים הינם ברורים ומפורשים. הצו האוסר על המערערים לרעות בתחום שמורת הטבע הינו חד משמעי. האיסור לרעות בשטחי המרעה שלטענת מרמור הוקצו לו, למעט אזורים בהם הותר למערערים לרעות, גובש בהסדר בין הצדדים. הסדר זה מוצא ביטוי במפה, הכוללת סימונים שסומנו על ידי באת כוחם דאז, ובהודעה ובתגובות, בהן התייחסות מפורטת לטיב ההסדר והיקפו.

להודעה שהוגשה על ידי באת כוחם של המערערים צורפה, לא רק מפה מטעמם, המפרטת את סימון הגבולות, אלא גם הגדלה של קטע מתוך המפה, המתייחס באופן ספציפי לאזור הגישה למיכל המים (להבדיל ממקור המים שהוא המעיין, הנמצא בתוך תחום שמורת הטבע), וזאת בניגוד לנטען בפנינו.

מאחר והמערערים קיבלו על עצמם לגדר השטח על חשבונם (חיוב שאין חולק כי לא קיימו עד לרגע זה), ביקשה באת כוחם לאפשר למערערים לסמוך על הגדרות שהוקמו על ידי מרמור, ובכך לצמצם את בניית הגדר רק לאזור שאיננו מגודר, במטרה לחסוך הוצאות מיותרות.

17. אין כל ממש, לפיכך, בטענה, כי המערערים אינם יודעים היכן הגבול התוחם את השטח שבו לא נמנע מהם לרעות, ועל כל פנים, עליהם הייתה מוטלת החובה לפעול בהתאם להסכמתם, להקים את הגדר במתווה שהוצע והוסכם במפה שצורפה על ידם, ולו היו עושים כן, לא היו מתקשים לקיים את הצווים ולרעות את עדריהם בשטחים בהם הדבר לא נאסר עליהם.

18. נציין, כי אנו רואים בחומרה את העובדה כי במהלך הדיון בפנינו, ביום 13/01/15 ביקש ב"כ המערערים לסמוך על מפה אחרת, אותה הציג כמפה הרלבנטית, המשקפת את ההסכם. נוכח מחאת המשיבים, הודה ב"כ המערערים, כי **אין לו כלל את המפה שצורפה להודעת המערערים מיום 26/02/13** (עמ' 7 לפרוטוקול הדיון מיום 13/01/15 שורות 8 עד 12), היא המפה שבה גובשו

ההסכמות ששינו את תנאי הצו. יוצא שהמערערים התנגדו לבקשת הביזיון והגישו ערעור זה בפנינו, מבלי שבא כוחם טרח לברר קודם לכן מהו גדר ההסכמה שקיבלה את אישור בית המשפט בצו אותו ביקשו המשיבים לאכוף, והעלה טענות שונות בעלמא, טענות שאינן עולות בקנה אחד עם העובדות, תוך הסתמכות על מפה שגויה והצגתה כמפה שצורפה להודעה (עמ' 7 שורה 7).

במאמר מוסגר אומר, כי טענתו של בא כוח המערערים כי המפה שהציג לנו היא מפה שהוגשה במהלך הדיון בבקשת הביזיון, גם בהנחה שכך הם פני הדברים, איננה משנה דבר, שכן הצו ניתן על סמך מפה אחרת.

מעבר לכך, ב"כ המערערים טען בדיון, כי המפה הוגשה וסומנה ת/1 במהלך חקירתו של מרמור בדיון בבקשה לפי פקודת הביזיון, שהתקיים ביום 8/05/14 (בעמ' 51 לפרוטוקול), אלא שגם טענה זו איננה נכונה. המפה שהוצגה שם וסומנה ת/1 הוגשה במהלך חקירתו הנגדית של רכז המודיעין, מר קדויל, ולא מטעם המשיב, מה גם שבתיק בית המשפט קמא נמצאה מפה אחרת המסומנת כת/1.

19. כאמור לעיל, נוכח הטיעון שחזר ועלה מדברי ב"כ המערערים, לפיו הם מוכנים שלא להיכנס לשמורת הטבע, אולם לא ידועים להם הגבולות בהם לא נמנע מהם לרעות, הצענו לצדדים, לסמן באופן משותף ומוסכם את הגבולות בשטח. בפרוטוקול הדיון אף תואם המועד לביקור המשותף בשטח, אולם המערערים לא הגיעו למפגש שנקבע וגם לא למפגש מאוחר יותר.

20. במפה שהוגשה על ידי באת כוח המערערים סומן גם גבול שמורת הטבע. המסקנה היא, כי הצו ביחס לשטחי המרעה של מרמור, וגבול שמורת הטבע, בה נאסר על המערערים לרעות, הוא ברור, מפורש ומבוסס על הסכמת הצדדים. המערערים התחייבו להקים את הגדרות, בהיקף המצומצם כפי שפורט בהודעתם, שם תיארה באת כוחם במדויק את המיקום של הגדרות שנותר להם לבנות. למרות זאת, המערערים לא הקימו גדרות, וכיום הם מנסים לטעון כי "גדר האיסור" איננו ברור להם. ניסיון זה יש לדחות מכל וכל, כמו גם הניסיון להציג בצורה לא נכונה את תוכן ההסכם.

21. טענה נוספת בפי המערערים, כי לא ניתן היה כלל ליתן צו לטובת הרשות, שלא הייתה צד להליך, וככל שניתן צו כזה הוא פקע בתוך 7 ימים משלא הוגשה על ידה תביעה. לא שוכנענו כי יש לקבל טענה זו.

22. בית המשפט קמא ראה לנכון לצרף מספר גורמים לבקשה למתן צו מניעה זמני, אותם ראה כרלוונטיים להכרעה בבקשה. על פי בקשת הרשות, צירף אותה בית המשפט קמא לדיון, בכדי לאפשר לה להביע הסתייגותה מנוסח הצו שניתן, ושממנו השתמעה הרשאה לרעה בשטחי השמורה. בית המשפט הורה על קיום דיון במעמד הצדדים, אליו זומנה גם הרשות, ללא מחאה מצד המערערים, ובמהלכו נחקר גם נציג הרשות. בעקבות דיון זה ניתן עוד בראשית שנת 2010, צו המניעה שאסר על המערערים לרעות בשטח השמורה. צו זה לא בוטל ולא הוגש עליו ערעור.

23. הרשות איננה צד להליך העיקרי, וספק האם הדרך הראויה הייתה לצרפה לבקשה וליתן צו מניעה

זמני, כביכול לבקשתה. יחד עם זאת, כאמור, המערערים לא מחו ולא טענו כנגד מתן הצו, ולא ביקשו לבטלו.

24. יש לדחות את הטענה כי הצו פקע מאילו, הואיל והרשות לא הגישה תביעה עצמאית. החלטת בית המשפט לאסור על המערערים לרעות בשטח השמורה, לא ניתנה כסעד זמני במסגרת תובענה שעתידה הייתה להיות מוגשת על ידי הרשות, אלא כחלק מן הדיון בבקשה למתן צו מניעה זמני עד להכרעה בתובענה שהגיש מרמור, וזאת בעקבות בקשתה של הרשות להגדיר מחדש את היקף צו המניעה שניתן לטובת מרמור.

25. משצורפה הרשות לדיון בעניין צו המניעה שביקש מרמור, הובהר כי ההחלטה שאסרה על המערערים לרעות בשטחי הרעיה של מרמור, משתרעת גם על שטח השמורה.

האיסור לרעות בשטח השמורה הובהר שוב בהחלטה מיום 01/12/11, כחלק מצו המניעה הזמני שניתן בהליך זה, ובדיון מיום 29/01/13 כחלק מהסכמת הצדדים. בסופו של דבר, עוגן איסור זה גם במפה שצורפה להודעת ב"כ המערערים ואשר קיבלה תוקף של החלטה, בה הוגדרו בצורה מפורשת הגבולות והגידור המוצע.

26. המסקנה היא כי צווי המניעה תקפים וברורים, ומכוחם חויבו המערערים להקים גדרות במתווה מוסכם, במטרה לגדר את השטחים שבהם נאסר עליהם לרעות.

27. כאמור, המערערים לא פעלו להקמת הגדרות. בנוסף, בהסתמך על עדותם של מרמור, של פקח הרשות מר גואלמן ורכז המודיעין במשטרת ישראל יחידת ארז, מר קדוויל, שוכנע בית המשפט קמא כי המערערים הפרו את הצווים במספר רב של הזדמנויות, שבהן נמצא בקר שלהם רועה בשטחים האסורים.

גרסת המערערים עצמם לא שללה בצורה מפורשת את הטענה, ואף תמכה בה במידה רבה. המערערים לא חלקו על כך שעדריהם נכנסים לשטחים עליהם חל הצו, וקבלו על כך שאין גדרות, למרות שהם אלו שנטלו על עצמם לבנות את הגדרות, עד למועד קצוב שחלף ועבר מזמן.

28. בית המשפט קמא קבע, כי הוכח בפניו ללא ספק, שהמערערים רמסו ברגל גסה את הצווים במספר הזדמנויות. מדובר בקביעה הנסמכת על התרשמותה של הערכאה הדיונית מן העדים שהופיעו בפניה ומסקנותיה מכלל הראיות. לא רק שלא הובאו נימוקים משכנעים להתערב בה, אלא שניתן לומר כי היא מתיישבת היטב עם הראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא.

29. המערערים טוענים כי הטלת קנס כספי בגין רעיה בשטחי שמורת טבע יוצרת בלבול וסרבול משפטי מיותר, וכי הרשות יכולה להוציא הודעות תשלום קנס בגין רעיה ללא היתר, ואכן בגין חלק מהמקרים

הנטענים בבקשתה כבר הוצאו הודעות כאמור. לפי הנטען המערער 2 הגיש בקשה להישפט והדבר יוצר כפילות וסיכון לנשיאת עונש כפול בגין אותו מעשה.

יש לדחות את הטענה ממנה משתמע כי כל עוד עומדת לרשות האפשרות לאכוף את האיסור על ידי הגשת כתב אישום, אין מקום לנקוט בצעדים לפי פקודת הביזיון. על פי ההלכה (רע"פ 4169/12 **דן מחזור בע"מ נ. מדינת ישראל**, (8.7.2013)), האפשרות להגיש כתב אישום איננה מונעת נקיטת הליך על פי פקודת הביזיון. לא ניתן גם לקבל את הטענה כי המערערים עומדים בפני סיכון כפול, כתוצאה מכך שהוגשו כנגדם דו"חות עקב הפרת הצווים בעבר. הסנקציה לפי פקודת הביזיון צופה פני עתיד ומטרתה לאכוף קיום הצו מעתה ואילך. אם יוגשו נגד המערערים דו"חות בעתיד, בגין הפרות שיגררו חיוב בקנס לפי פקודת בזיון בית המשפט, יוכלו לעורר את הטענה בהליך הפלילי ובית המשפט שידון באישום יכריע בטענתם.

30. לסיכום, שוכנענו כי המערערים מפרים את צווי בית המשפט, נמנעים מלגדר את השטחים בהם נאסר עליהם לרעות וממשיכים לרעות עדריהם בשטחים אלה, באמתלות שונות, ולמרות שהיקף האיסור ידוע להם, כמו גם חובתם לציית להוראות הצווים. אין זו הפעם הראשונה שהמשיב נזקק להליך לפי פקודת הביזיון. בעקבות ההליך הקודם הגיעו הצדדים להסכמה, במסגרתה סוכם מפורשות כי המערערים עלולים לשאת בקנסות אם יפרו את הוראות הצו, ולמרות האמור, לא עשו המערערים כדי למנוע הפרה כזו.

31. לפיכך, דין הערעור להידחות.

המערערים ישלמו לכל אחד מן המשיבים הוצאות בסך 5,000 ₪ (סה"כ 10,000 ₪). סכומים אלה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין, מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן והודע היום ב' ניסן תשע"ה, 22/03/2015 במעמד הנוכחים.